

ни отечеството ни, и отъ дохожданието имъ помежду насъ, животътъ ни, животътъ и честъта на домочадиата ни, и имотътъ ни се намиратъ на разположението на тия людие.

Когато се събра Берлинскій Конгресъ, ние се ласкаяхми съ надеждата, че отличнитѣ мъжие, които засѣдавахъ въ това Върховно Сѣдилище, въодушевени отъ челоуѣколюбиви чувства, ще дадѣтъ европейската санкция на Санъ-Стефанскій Трактатъ и ще уздравятъ по тоя начинъ нашето окончателно избавление. Нъ каква биде жалостъта ни, когато чухми рѣшенията на тоя Конгресъ! Ние бидохми осѣдени да търпимъ още и за дълги години може би господаруването на турцитѣ, и това образована Европа иска и рѣши!

Това рѣшение толкозъ повече ни смѣти, защото бѣше въ явно противорѣчие съ рѣшенията на Цариградската Конференция. Тя ни даваше една административна Автономия, когато Берлинскій Конгресъ ни подлага на единъ порядъкъ, който тържественно се осѣди слѣдъ събитията на Батакъ, Перушица и пр.,

Дѣлото на Конференцията неможѣ да се сполучи по причина, че турското правителство никакъ не щя да даде гаранции за изпълнението на предложитѣ преобразования. Конгресътъ постановява за нашето злочесто отечество наредби относително до администрацията, които ще се изработятъ отъ една комиссия на турското правителство, нъ никаква гаранция не поставя срѣщу не изпълнението на това условие. Не стига ли досегашний опитъ за да докаже на Европа, че турското правителство нѣма